

Zeynep Uzunbay

Nasılsın Hayatım

Roman

Nasıl olduđumu bilmiyorum. Kesin bir cevap veremem.
Uygun bir cevap verebilmem için geceler, aylar, yıllar
geçmeli, Babil Kulesi kadar kitap yığınları okumalıyım,
yazmalıyım, yazmalıyım... Cevap koca bir roman.

Nasılım?

Değilim. Nokta.

Georgi Gospodinov, *Hüzniin Fiziğı*

Ben Meşe'nin yazıcısıyım

Düşünmekle konuşmak arasında tarafsız bir yer var, tam oradayım. Meşe'nin arada bir depreşen, hayatta karşılaşmıyacağı kalplere (hay allahım, *kalplere* diyor bir de) seslenme arzusunu gerçekleştirebilecek miyim bilmiyorum. Kalp yerine 'okur'u önerdim, istemedi. Bugün de, "Bir gün denk gelirsek," diye başladı, arkası yok. Ne söyleyeceğini unuttu.

Eskiden de unuttur, ismini unuttuğu kişiyi hatırlayana kadar kendi taktığı isimle düşünürdü. Bu halini erken yaşta okuduğu gerilla romanlarına bağlıyor. Ne kadar az isim bilersen o kadar iyi. Hiç bilmezsen en iyi. Unutmanın tesellisi buydu yani. Ya şimdi? Unuttum da demiyor, saklanan ismi arıyormuş.

Kelimelerle ilişkisi arkadaşlığa benzemeye başladı; saklam-baş oynadığı kelimeler, hastalanıp oynamaya çıkamayanlar, pencereden bakanlar, oyunun ortasında annesi çağıranlar, alınmadığı oyunu bir duvarın arkasından kapkara gözleriyle seyredenler, kendi düşse bile 'sen düşürdün' diye ağlayanlar, kuralı kendisi için değiştirmek isteyenler, oyunbozanlar, durup dururken aklına gelenler, ismini çıkaramadıkları, sessizce ortadan kaybolup yıllar sonra içi metafor dolu bir valizle kapıyı çalanlar...

Sen bunca yıl yaşa, kumandaya takılacak pilin inceliğini, kalınlığını öğrenme, markette tam, "Bu kumanda pili mi?" diye soracakken de kelimeyi unut, zorlayınca da 'komando pili' de! Kasiyer kız bir pile bir bunun tipine bakıp gülmüş tabii. Eve gelirken yol boyunca kasiyer kızı doğurmuş, altı bezli gezdirmiş, ağlatmış, utandırmış, kasaya oturtup kendine güldürmüş,

evlendirmiş, çoluk çocuğa karıştırıp nihayetinde yaşlandırmış. Ali pili değiştirirken, “Senin işin zor,” dedi. “Ben olsam askerde benimle miydin der geçerdim.”

Ne yapayım? Maksat, söz denizinde gemi yüzünsün. Al topu ver topu. Nasıl ilerleyeceğiz bilmem. Ne için başladık, ne anlatıyoruz? Kaç giriş yaptık yaptık sildik. Sabaha kadar debelen dur, bir kahve, yok bir kahve daha derken güneş doğuyor. Güneş doğunca da acıkmayan karnı acıkıyor, olmayan işler çağırıyor. Dayanabildiği kadar dayanıyor açlığa; ona üniversite yıllarını hatırlatıyormuş.

Sosyal medyada yapılan ‘en güzel ilk cümle yarışması’na takılmış Meşe. Doğmuş, göbeği kesilmiş, şansı varsa ingaa diyebilmiş bebekleri yarıştırmak kadar saçma. Neyse, ilk cümleyi araya saklamakta bulduk çözümü: *Bir gün denk gelirsek...*

İş tek bir Meşe’yle bitse iyi. İnanır mısınız bilmem, Meşe beklenmedik bir anda amip gibi çöke çöke, bölüne bölüne çoğalıyor. Hepsi aynı Meşe değil mi diyebilirsiniz ama durdukları yerde durmuyorlar ki, biri kapıda biri bacada. Ben yine de birinci, ikinci, üçüncü Meşe’ler karışmasın diye elimden geleni yapacağım. “Nasılsın hayatım?” sorusu hiç de kolay bir soru değil ne de olsa!

Bana isimler taktı durdu Meşe. Allah dediği bile oldu, o zaman çok küçüktü gerçi. Kimsenin görmediği, kendisinin de görmediği ama her yerde, her zaman onunla olabilen, uykudaysa rüyalarını seyreden, kaçarken sırtını görebilen bendim sonuçta. Gökyüzünden dökülen kurbağaların neyim olduğunu merak etmesine bugün bile gülerim. Nerelerden nerelerden geçtik. Sonunda, ‘Yazıcı’ dedi. Eh, fena değil, yazgısı benim elimden çıkacak, anlamı da var. Yok yok, içime sindi bu isim. Öyle ya da böyle, hayatı çiziktirip gidiyoruz. Yalnız, elimden geleni yapacağımı ama ağzından her çıkanı yazmamın mümkün olamayacağını en baştan söyledim ona. Anlatmak başka yazmak başka! “Ne yapayım, laf lafın götünü açıyor,” dedi.

Meşe’nin beni koruma çabasını, yoksa takıntısını mı desem bilemedim, ağzım açık seyrediyorum. En çok da annesinin beni

kanadımdan tutup yere çarpmasından korkuyor. Kanadından tutup yere çarpmak, annenin küçük insanların eğitiminde sıkça kullandığı bir yöntemmiş. Küçümsediği hasımlarını da bu sözle bertaraf edermiş: “Kanadından tutar yere çarparım! Beni biliyor musun sen, beni!”

Meşe, yıllardır geçmeyen, şu aralar iyice azan sırt ağrısını da tuttu yolunmuş melek kanatlarına bağladı: maskeli depresyon. Bu kanat mevzu epey sıkıntılı. Neyse ki kendi söylediğine kendisi de inanmıyor, dipte durana kulüp takıp duruyoruz işte, diyor. Hoşuma gittiği için buraya yazıyorum: Kulpu Meşe.

Daha biraz önce anne evinde hayal etti bizi. Arada kilometreler var. Hayal Meşe, hayal ben, hayal anne... Hayal Meşe'nin göğsü, edilemeyen bir kavganın şiddetiyle bir güvercinin göğsü gibi daralmış. Uçup gitmek istiyor. Yine de en tatlı sesiyle guruluyor, “Anne,” diyor, “Anne, bak bu da benim bahçem, onu da getirdim yanımda, yirmi dört saatin yirmisi, hadi uykularım da senin olsun, dört saati bize bırak.”

Anne, hem yirmi saati hem de o dört saati istiyor. Sabahın dördüyle sekizi arasını seçsek olmuyor. Gecenin biriyle beşi arasını seçsek yine olmuyor, gelip başımıza dikiliyor. Diyor ki, “Sen yazadır, ben de sana iki havadis vereyim. Öldüğümde çok özle-yeceksin. Ben bugün oldu hala özlerim anamı.”

Hâlâ'nın a'ları şapkasız olacak, diyor Meşe.

Anne başka bir şey biliyor ve bildiğinden milim şaşmıyor çünkü. Annenin dizkapakları iyice gitti, Meşe bunun ayak di-remekle ilgili bir hastalık olabileceğini düşünüyor. Sen kendi migrenine bak dedim Meşe'ye. “Benimki de düşünmek, düşün-duğümü söylemiş kabul etmek ve tabii cevap alamamakla ilgili olabilir,” dedi.

Her neyse, gel diyen çocuğuna gitmiyor, yanına gelene de, “Gitme! Hep beni dinle!” diyor anne. Çoktaaan gitmiş, gittiği yere kök salmış çocukları daha kapıdan girer girmez, hoşgel-diniz demeden, bir sarılıp öpmeden, “Sırtımda taş taşıdım da yaptım, şu benim ellerimle diktiğim bağı bahçeyi kurutmayın,”

diyerek başlıyor konuşmaya. Bu sözle birlikte, çocukların anneyi görünce bir anlığına unuttukları dava dosyaları, dönüşecek plastik yığınları, okunmak için sırasını bekleyen, yazılmayacaksa bile yazılası gelen kitaplar saçılıyor ortaya. Biri lenfoma biri inme geçiren, radyoterapisi biter bitmez yola çıkan bu yaşlı çocuklar, beş yaş kafasıyla annenin muhtemel sevgisine giden yolu açmaya çalışıyorlar. Anne yaşadığı sürece, söndüm sönüyorum diye inleyen, sönerim bak diye tehdit eden bir umut ışığı hep var.

“Beş ceviz daha diktim,” diyor anne. Fidanlardan çocukları gibi söz ediyor diyeceğim ama, “Beni hiç böyle sevmedi ki,” diyor Meşe. “Sevsin diye cevizlere teneke teneke su taşır dururdum. Öpsün diye telin elimde bıraktığı izi, moraran parmaklarımı gösterirdim ama bırak öpmeyi, görecektedir kadar bile zamanı olmazdı. Büyüdüm; aylarca yüzümü görmemiş, ne yaşadığımı bilmiyor, –anne babasının sevmediği çocuğu devlet sever mi, gene de– sınıfımı geçmiş gelmişim, bahçe sekisinde yanına sokulmuşum, o beni unutmuş, tavuğun arkasından koşan civcivlerle cilveleşiyor. Hâlâ sevecek! Hâlâ sarılacak!”

“Biliyor musun anne? Beni birazcık bana bıraksan, aylarca kalırdım yanında. Kırk yıldır, yanımda getirdiğim kitapların kapağını açtırmadın.”

Annenin bu sözler karşısında açacağı bir muhabbet kutucuğu yok. Bombası hazır ama pimini çekip fırlatıyor:

“Hiç gelme o zaman!”

Saçılmış Meşe’yi toplamak bana kalıyor. Yapboz Meşe.